

EEN LEUGENTJE OM BESTWIL

Schuif de gordijnen wat open, Annie-lief! Ik wil zoo graag de zon voelen, nu ik ze niet meer zien kan!" — Annie schoof de zware meubelgordijnen wijd open. Het zonlicht vulde de kamer en de blinde man strekte zijn handen er naar uit, als wilde hij een vriend welkom heeten. — „Het stervenswoord van den grooten Goethe moet op mijn grafsteen worden gebeiteld: „Meer licht! Meer licht!" zei de blinde treurig.

„Spreek toch niet van uw grafsteen, lieve oom! U moet nog heel lang leven!"

„Als aan mijn liefste wenschen geen gehoor wordt gegeven, waarom zou ik dan nog langer leven!"

Annie liep op haar oom toe en drukte haar gelaat in zijn handen. Het was nat van de tranen, die onwillekeurig haar oogen ontvloten. De oude man streefde liefkoosend de wangen van het meisje en kuste haar teeder.

„Vergeef me, lieve," zei hij berouwvol. „Natuurlijk, ik moet leven voor — jou!" — „En Ferdinand!"

„Stil! Vraagt hij nog naar zijn ouden vader? Hij heeft mij in woede verlaten en is niet meer teruggekeerd. Het schijnt hem onverschillig te zijn of ik nog leef of dood ben." „Was het alleen zijn schuld?" drong Annie op zachten toon.

„Begin je weer? Je kiest altijd zijn partij."

De oude heer Dijkman stond ontevreden op en liep de kamer op en neer met ferm pas, ondanks zijn blindheid.

„Waarom wenschte hij die vrouw te trouwen, die niet van hem hield en een ander huwde?"

„En u wenscht dat ik den heer Heykoop zal trouwen van wien ik niet houd. Waarom was u niet boos op mij, toen ik hem weigerde?"

„Omdat hij je ten volle waardig is en hij je niet bedrogen heeft door een ander te huwen. Hij bemint je nog even trouw als altijd. Hij heeft het mij gisteren nog verteld!"

Annie zuchtte. Vijf jaren geleden had Ferdinand een hooglopenden twist gehad met zijn vader. Deze wenschte dat zijn zoon zou trouwen met zijn nicht Annie, maar Ferdinands hart sprak in dien tijd voor een ander. Hij

VLUCHTELINGEN-COMITÉ-TILBURG.

Zittend van links naar rechts de heeren: Jos Brouwers, Barend Mutsaers penningmeester, Burgemeester Raupp, eere-voorzitter, Frans Verbunt, voorzitter, A. v. Rijen, secretaris, Kapelaan Poell, voorzitter onderwijscommissie.

was betooverd door de bekoorlijkheden van een lichtzinnig, behaagziek meisje, dat kort na zijn vertrek trouwde met een gezeten houtkoper uit den omtrek. Toon Heykoop, een geslepen jong architect, deed zich voor als de vriend van Ferdinand, maar speelde in werkelijkheid zijn eigen rol en deed dit zoo goed, dat hij zich geheel indrong in het vertrouwen van den ouden heer Dijkman. Deze, die zielsveel van zijn nichtje hield, wenschte haar voor zijn dood nog gelukkig getrouwd te zien. Toen nu zijn zoon, die hem woedend verlaten had, sedert lang niets meer van zich hooren liet en Heykoop, na de gunst van den ouden man verworven te hebben, tegenover dezen zinspeelde op een verbintenis met Annie, werd dit door den heer Dijkman met vreugde begroet en zijn pogingen werden met kracht ondersteund.

Helaas, ook hier ondervond de oude man teleurstelling. Annie beantwoordde de liefdesbetuigingen van den jongen architect met koelheid. Zij wist dat hij den twist tusschen vader en zoon had aangestookt en dat hij haar alleen wilde huwen om zodoende zich te verzekeren van den rijkdom van haar oom. Haar vrouwelijk instinct had haar het ware karakter van Heykoop doen kennen; ze was echter niet in staat geweest hem tegenover haar oom te

ontkennen en de jonge man had zijn bij den heer Dijkman onmisbaar weten te maken en speelde tegenover dezen steeds den vriend van den afwezigen zoon.

Een geklop op de kamerdeur werd gehoord en een bediende trad binnen met een brief voor Annie. Hij was afkomstig van den heer Heykoop en scheen onaangenaam nieuws te bevatten, ten minste Annie beet op haar bekoorlijke lippen, terwijl zij hem las, en kon nauwelijks haar woede onderdrukken.

„Mag ik weten van wien hij komt?" vroeg de heer Dijkman. „Is hij soms van dien deugniet van een zoon van mij, dien plichtvergeten schavuit, die niet eens de beleefdheid heeft ons te doen weten in welk deel van de wereld hij rondwandelt?"

Annie liep op haar oom toe en zette zich op een ottomane aan zijn voeten. Zij kon hem dezen dreigenden brief van Heykoop niet voorlezen. Hij zou haar toch niet gelooven als zij het deed. Maar wat zou ze zeggen? Ha, een idee! Ze zou Heykoop bevechten met zijn eigen wapens.

„Spreek niet op zoo bitteren toon, oom, ik bid u. De brief is . . . van . . . Fer . . ."

„Van Ferdinand?" vroeg hij woedend.

„Van Ferdinand?" antwoordde zij stamelend, terwijl zij een stil gebed opzond om vergeving voor dit bedrog.

„Lees het dan, kind! Waarom lees je het dan niet?"

„U is zoo ongeduldig, oom! Geef mij toch even tijd."

Zij frommelde met dien brief en las alsof er stond:

„Lieve Annie!

„Je zult ongetwijfeld wel verwonderd zijn over mijn „lang stilzwijgen, maar tal van omstandigheden hebben „mij tot nu toe verhinderd je eerder te schrijven. Ik heb „ontmoetingen gehad met een menigte menschen . . .

„Iedere gek begrijpt dat!" barstte de oude heer los. „Als hij niet op een onbewoond eiland zit, zal hij natuurlijk een menigte menschen ontmoeten."

„Een menigte zonderlinge menschen, . . . ik las verkeerd," zei Annie. „Een menigte zonderlinge menschen. „Ik zal je alles uitvoerig vertellen, als ik weer thuis ben. „Ik kan dat niet zoo schrijven, want inkt is hier zeer kostbaar."

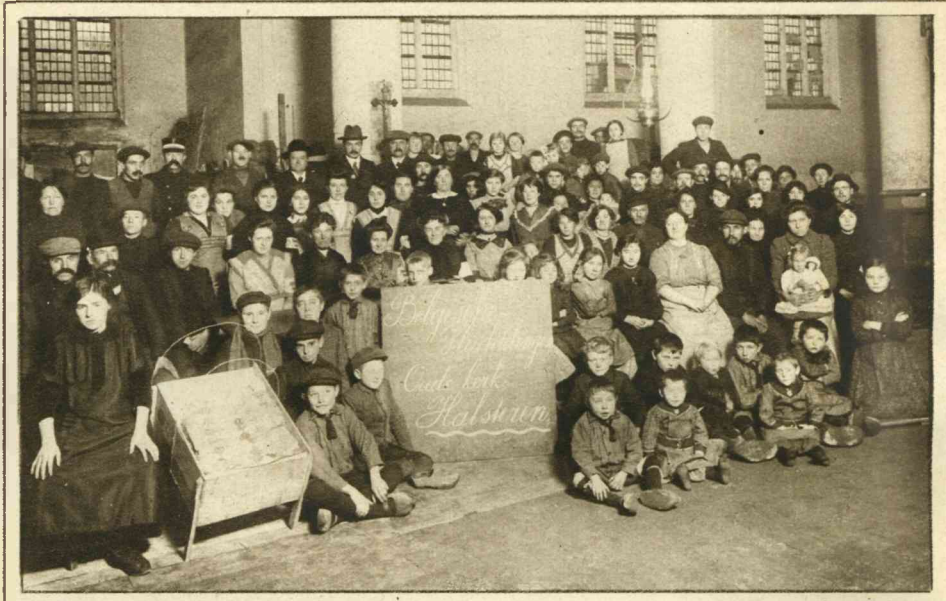
„Inkt zeer kostbaar!" riep de oude uit. „Op welk plekje van den aardbol zit die deugniet dan?"

„Afrika!" antwoordde Annie aarzelend.

VLUCHTELINGEN TE TILBURG

Te Tilburg hebben er geruimen tijd ruim 13000 vluchtelingen vertoefd. Onze foto geeft een groep die in de ruime Ambachtschool was ondergebracht, den directeur (X) der school en het damescomité.

VLUCHTELINGEN TE HALSTEREN.

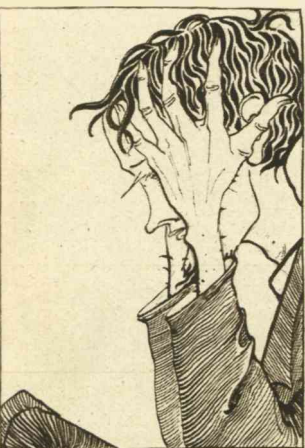
Te Halsteren, dat ook een zeer groot gedeelte van de vluchtelingen heeft geherbergd, was een groep ondergebracht in de Kerk.

DE OPKOMST VAN SANDER ROBIJN.

DOOR JEF SPRUYT, MET TEEKENINGEN VAN JAN DELATOUR.

(DEZE NOVELLE WERD IN ONZEN WEDSTRIJD MET DEN TWEEDEN PRIJS BEKROOND).

Het is twee uur in den middag van 1 November 1912. De argelooze wandelaar, die op dat uur door de winderige Buitenstraat van Metropel kuierde,

Hij zat met het hoofd in de handen.

zou niet zeggen, dat daar op zijn achterkamer driehoog de beproefde Sander Robijn met het hoofd in de handen zat. Toch was dat zoo. En dat niet alleen maar letterlijk, neen, ook in figuurlijken zin, wat nog erger is. Hij zat met het hoofd in de handen, of, zoo ge wilt, met de handen in het haar; hij liet moedeloos het hoofd hangen; — bij wijze van spreken dan, want met de meergenoemde handen hield hij het nog tegen, voor het oog althans, voor het oog. Hij was ten einde raad. Wat had hij al niet geprobeerd om vooruit te

komen in de wereld! Het had hem niet gebaat. Meer dan twaalf ambachten, verrewer meer dan dertien ongelukken. Niets wilde. Men spreekt wel eens van het rad der fortuin, maar het rad van zijn fortuin was al heel stroef; het moest noodig gesmeerd worden. Op het tijdstip, dat dit verhaal aanvangt, was de goeie man handelsagent, maar laat ons mekaar goed verstaan: als hij een commissie had gekregen, was hij wellicht van verbazing en schrik dermate overstuurd geraakt, dat met grond aan zijn verstandelijke vermogens kon worden getwijfeld. Ongewoonte, hè. Ongewoonte . . .

Zoo zat hij daar dan in zijn miserabele kamertje. Een mank ijzeren ledikant, een lamme schommelstoel, een kreupele tafel, en een steenkoude dooie pier van een kachel, waren met een kale houten vloer zijn heele ameublement, terwijl de eenige wandversiering bestond uit een partij goorbruine vochtplekken, als de afgrijselijk onduidelijke landkaart van een koninkrijk dat je nergens thuis kon brengen.

Daar doet hij even zijn handen weg van zijn gezicht, zeker om ons te laten zien dat dit ook niet veel bijzonders is. Het is zoo wit als de wijzerplaat van een klok, en het heeft niet meer uitdrukking dan zoo'n wijzerplaat; integendeel, daarop kan je tenminste nog zien hoe laat het is, maar op dit gezicht zie je heelemaal niets. Dit gezicht heeft, om het zoo te zeggen, niet veel om het lijf. Hij zelf heeft dat trouwens ook niet; een sjofel dun zomerpakje en een vuil half-hempje met een das zoo smal als een touwtje; dat is alles.

Nu hij eenmaal de handen van zijn gezicht heeft weggedaan, staat hij ook op. Hij is magerder dan de magerste hazewind. Hij rekt zich uit, kijkt met een pijlsnelen blik om zich heen, en de armen nu zijwaarts uitstrekkend als

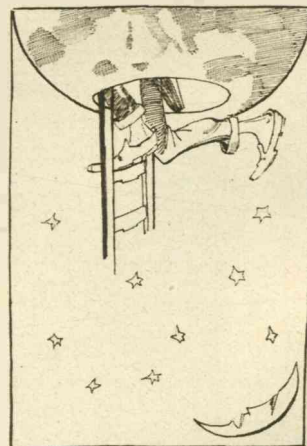
bij Vrije Oefeningen, zegt hij in de stilte: „Ik moet en zal hooger op."

De argelooze lezer, bedenkend dat hij al driehoog woont, zal 's mans verlangen wellicht ongemotiveerd vinden. Maar laat mij u dadelijk zeggen, dat hij niet een kamer

(slaap- of zitkamer, gemeubeld of ongemeubeld, met of zonder pension,) op het oog had, maar de heele maatschappij, de heele wereld, zeg maar. Hij bedoelde namelijk: „Ik moet en zal hooger op in de wereld."

„Er moet nu eindelijk eens uitkomst komen," zei hij, lui op in de stille en vrijwel leege kamer, zoodat het klonk, en hij liet zich achterover vallen in den verlamden schommelstoel, en hij liet het zware, afgetobde hoofd weer in zijn handen rusten.

„Wat heb ik al niet geprobeerd. En zonder resultaat," bromde hij als wijlen

„Ik moet en zal hooger op in de wereld."

dokter Faust. En als Mephistofeles, zoo stond daar plotseling een menschelijke gestalte in de kamerdeur. Het was echter geen geest, maar een mensch van vleesch en van beenderen, vooral, ja bijna uitsluitend van beenderen, natuurlijk met eenig vel erover.

„Je laat me schrikken Bram," zei Sander, een beetje